

IOANNIS FABRICII MONTA- NI POEMATA.

*Sylvarum liber vnus.
De consulibus Tigurinis lib. primus.
De Vvilhelmo Thellio Elegia.*

CVM EPITHALAMIO IO-
annis Alti Francobergensis.

TIGVRI APVD GESNEROS
fratres.

Luxuria tellus sufficit una parum.
 Querimus extremo lapides oriente iacentes,
 Per mare sollicitis aduehimusq; vijs.
 Ah quenquam rapidis vitam committere ventis,
 Et maris audaci pectore ferre minas.
 Quam potius laudandus is est, qui rura paterna
 Incolit, in parua consenuitq; casa.
 Ipse manu curui stiuam moderatur aratri,
 Filius at tardos increpat ante boues:
 Filia postq; comes, fert prandia nota canistris,
 Aut in fagineis lac niueum patinis.
 Mensa dehinc humilis viridi componitur umbra,
 Garrula qua gelido murmurat vnda pede.
 Interea coniunx obseruat rustica villam,
 Cum puerisq; domi vescitur ante focum,
 Aut etiam ante fores: tunc circum rustica pubes
 Accubat herbofo cespite fulta latus.
 Caseolum tamen interdum premit illa recentem,
 Atq; fatigato lacte butyra parat.
 Infirmas aut tondet oues, aut vellera signat,
 Aut versat celeri stamina longa manu.
 Si non vana precor liceat cum coniuge fida,
 Sic mihi perpetuo viuere, sicq; mori.

AD IOSIAM SIMLERVM.

Sic Iosia boni numinis alite,
 Te dedis teneris victus amoribus?

Leti sic obiens munia comparis

Consuesces fieri pater?

Felix quem placido lumine conspicit

Non auersus amor: cui dea Cypria

Aquis dat pariter feruere flammulis:

Non prater solitum potens.

Felix es nimium, cui socer obtigit

Bullingerus, ab hinc notus ad usq; vir,

Terrarumq; sinus, & maris ultimos:

Qua sol surgit, & occidit.

Thesauris Arabum sorte beator

idem sed tamen es, atq; opulentior:

In cuius thalamum iam datur & sinum,

Exoptata puellula.

Quam mater monitis imbuuit optimis,

Formauitq; pijs sedula moribus,

Perfectamq; dedit: pectore Palladi,

Susannæ similem fide.

Non est quod timeas esse decentius

Ille, non aliquid pulchrius, orbita

Qua luna vaga, qua Cynthius ambulat,

Infra aut Oceanum supra.

Nuptam tolle tuam, moxq; iugalia

Leti iura doce, moxq; parentium

Leges, atq; vices coniugij pares:

Multis non sine liberis.

Sic vos unanimes nodus aheneus,

Sic irrupta duos copula vinciat:

Vestra sic memorem stirpis originem,
 Vobis orta parentibus,
 Seruet progenies tarda nepotibus.
 Hac oro: Deus at mox precibus meis,
 (Namq; is vota bonos ducit ad exitus)
 Addet supplicibus fidem.

AD IOANNEM HYLERYM.

Crebrescunt Zephyri tepentis aura:
 Nec iam prata gelu rigent acuto,
 Sed terra violas ferunt soluta,
 Et gemmante sinum colore pingunt.
 In syluis volucres queruntur altis:
 Argutis nemorum comis susurrans
 Lympha riuulus obstrepit sonante.
 Has tu delitias amice solus
 Gustas? ô tua ter quaterq; felix
 Vita, qui procul urbis à tumultu,
 Sylvas inter & optimos libellos,
 Manes imperiosa iura fati.
 O nunc unanimi tuo sodali,
 Bigæ Triptolemi cita darentur:
 Ad villam cupide tuam volaret.

DE PAUPERSTATE.

Paupertas odiosa viris, odiosa puellis:

Et gement plenis stagna refusa vadis,
 Sertaq; vernarent tumulo natiua sub ipso,
 Et querula canerent flebile semper aues.
 Vade, sed admonitu nostri, spes contrahe laxas:
 Quo minime credis stant tua fata loco.

AD HVLDRICHVM SPAAN.

Chare senex, venerande pater, quin linquimus urbē?
 Quin simul in medios expatiamur agros?
 Tellurem referat genitabilis aura Fauoni:
 Flos tener in pratis murice tinctus hiat.
 Nonne vides sylvas undare comantibus umbris?
 Nonne recens folijs luxuriare nemus?
 Vade age chare senex, plantis innecte perones,
 Et lateri telum sesquipedale tuo.
 Non opus est petaso: caput obuia vinciet arbos:
 Quid nocet Herculea fronde ligare comas?
 Semideos hæc forma decet: non dispare cultus
 Sylvicolas vrit Faunus Hamadryadas.
 Capripedi sed grata deo dant pocula fontes:
 Turgeat annoso nostra lagena mero.

IN IMAGINEM IOANNIS FRISII
Tigurini.

Si vultum velut exprimunt colores,
 Sic & Frisi bonas tui referrent
 Dotes pectoris, elegantiamq;

Morum: tres charites daret tabella
Vno tergeminas in ore pictas.

AD PETRVM LOTICHIVM SE-
cundum, poetam.

Reddita Petre tuis mihi nuper epistola verbis,
Spem dederat reddi te quoq; posse mihi.
Sed quid speravi miser? aut qua somnia finxi?
Non venisti, & nos is longius ire cupis. uenies ad.
At quanti fuerat dextra coniungere dextram?
Et mihi seu salue dicere, siue vale.
Scilicet extinxit veterem noua Gallia curam,
Plusq; valet lachrimis Italis ora meis.
En tibi cum lachrimis supplex mea brachia tendo:
Flecte precor cursus ad mea vota tuos.
Non ego te iubeo saeuas accedere Syrtes,
Non maris iratum sollicitare fretum.
Vt venias oro mihi quem vicinia iungit:
Quid facturus eras si via longa foret?
Nunc subit illius mihi tristis imago diei,
Quae nos Saxonice ultima vidit agris.
Flebas discedens, non hoc quoq; credo negabis,
Et lachrimas inter singula verba dabas.
Sape valedicens, iterumq; iterumq; redibas:
Sape tuam comites increpuere moram.
Tecum dicebas, superet modo vita, Fabrici
Omne lubens magni metiar orbis iter.
Sic tu dicebas, sic credulus ipse, vicissim